

rekvirere Afsoning med Vand og Brød uden i Tilfælde, hvor det maa anses for at være den Paagældende tilregneligt, at han ikke har kunnet præstere Alimentationsbidraget. Det tror jeg derfor ikke, man kan helt og holdent lade afhænge af den Rekvirerende; fordi Barnemoderen ligesaa vel som enhver Anden, der forfølger en civilretlig Fordring, maa være berettiget til at faae Tvangs- midlet anvendt, uden at Noget kan blande sig i, om det er mere eller mindre humanit fra hendes Side, at hun gjør det. Det var nu altsaa, hvad jeg vilde bemærke i Anledning af, hvad der er fremkommet om § 4.

Jeg skal nu gjøre nogle Bemærkninger ved de andre §§. Hvad § 1 angaar, er den jo navnlig i Overensstemmelse med alle de forskjellige Andragender og Udtalelser, der ere fremkomne. De gaa alle i den Retning, at Forpligtelsen for Faderen til at deltage med Barnemoderen i Underholdningsbyrden med Hensyn til Barnet skulde strække sig over det 14de Aar. Den nuværende Lovgivning med Hensyn til dette Punkt antager jeg nærmest er den, at Barnemoderen aldrig kan forlange Alimentationsbidrag ud over det 14de Aar, men at derimod nok det Offentlige kan det, hvis hun f. Ex. er død eller Sligt. Det, som denne Lov altsaa skulde forandre i det Bestaaende, er, at man ogsaa giver Barnemoderen en Ret i saa Henseende, og det er ogsaa fra alle Sider blevet anerkjendt, at der i Reglen er Trang til det, at den hidtilværende Lovgivning altsaa, om jeg saa maa udtrykke mig, tager fejl, naar den synes at forudsætte — for det er jo aabenbart det, den forudsætter — at Barnet, naar det er 14 Aar gammelt, ikke behøver yderligere Hjælp, at saa maa det være kommet saa vidt, at det kan soutenere sig selv og ikke behøver Hjælp af Moderen — det synes man nu fra alle Sider at erkjende ikke er Tilfældet; men at der ikke saa sjældent bliver Spørgsmaal om Hjælp udover det 14de Aar. Om man nu vil gaa den Vej strax fra første Færd at lade Aliments bidraget bestemme til det 18de Aar og saa i øvrigt holde Faderen det aabent, at han, naar Barnet er blevet 14 eller 15 Aar, og det viser sig, at Moderen ikke mere behøver at yde Noget, kan andrage paa at blive fri, eller om man vil gaa den omvendte Vej og begynde med at fastsætte Bidraget

til det 14de Aar, og saa lade det være Barnemoderens Sag, naar den Tid kommer, at andrage paa yderligere Bidrag, lægger jeg ikke nogen væsentlig Vægt paa. Jeg skal der være meget villig til at gaa ind paa Vædringer, naar det findes hensigtsmæssigt. Det, som forekommer mig at være det Vigtigste her, bliver at tage Hensyn til, hvad der er det Almindelige. Er det det Almindelige at der ikke behøves Bidrag længere end til det 14de Aar eller, hvad man jo ogsaa gjerne kunde sætte, det 15de Aar, synes jeg ogsaa, det er rigtigt, at Alimentationsbidraget fra første Færd af kun bestemmes indtil den Tid. Hvis derimod det Omvendte skulde være Tilfældet, kan den anden Fremgangsmaade maaste være at foretrække. — Hvad § 2 angaar, kan jeg i det Hele taget med Hensyn til nogle af de Væsentligheder, som bleve fremtatte, henholde mig til, hvad den ærede Landsthingsmand fra 5te Kreds bemærkede. Jeg tror ikke, at det almindelig taget vil kunne siges at fremme Uædelighed, eller at det skulde staa for Kvinder som mindre farligt og mindre sørgeligt at begaa Feiltrin, fordi de have denne Udsigt til Hjælp af Barnefaderen. Jeg tror ikke, dette vil spille nogen stor Rolle, blandt Andet ikke af den Grund, som det ærede Medlem nævnte, at det paa dette Tidspunkt er ganske uvist, om det vil lykkes Vedkommende at overbevise Noget om at være Barnefader og saaledes faae Betingelsen for at faae Bidrag tilbetragt. Derimod erkjender jeg, at det for saa vidt slog mig som en ny Tanke, naar den ærede sidste Taler (Sthyr) gjorde opmærksom paa, at der maaste kunde være Grund til at gjøre Forskjel med Hensyn til § 2, saaledes at de Barnemødre, som oftere vare komne i det Tilfælde, ikke skulde have denne Udgang, at det altsaa var Noget, som skulde indrømmes dem, der første Gang blev besvangrede udenfor Ægteskab; det er et Spørgsmaal, som jo altid kan blive Gjenstand for nærmere Overveelse. At ganske vist saadanne Kvinder, som gjentagne Gange ere blevne besvangrede udenfor Ægteskabet, især naar det er ved forskellige Barnefædre, ikke have synderligt Krav paa Sympathi for deres egen Skyld, skal jeg villig indrømme; men hvad de andre Bestemmelser angaar, som Lovforslaget indeholder, saa tror jeg ikke